1

Jablíčka pro sebe

Olověná obloha chystající se zbavit se přebytku vláhy. Vylidněné město. Mé rodné město. Komu by se chtělo do takové sychraviny v sobotním odpoledni na procházku?! A zítra to má být ještě horší: má sněžit. Podaří se mi otrhat jablíčka? Ta výborná jablíčka odrůdy Matčino, která se už vyskytují velice poskrovnu!

Nemohla jsem přece tušit, že rychlík bude mít tak strašné zpoždění. Čtyři hodiny kvůli nějaké sebevražedkyni. Mladá holka. Prý. Čím si asi předtím prošla? Mé problémy, to přece nic není. Mám to pod kontrolou. I když...Jakmile se člověku něco důležitého hroutí, v kulisách podzimních plískanic to vypadá zvlášť zoufale. Já jsem si to takto nenačasovala, já ne.

Čách!

Kaluž jak Balaton! V pravé botě mám vodu! Studí to. Kalož nad ucpaným kanálem. Netušila jsem, že je tak hluboká! V opuštěném domečku asi žádné pevné boty nemám. Jsou tam jen letní. A já ta jablka dnes prostě otrhat musím. I kdyby tragače padaly, jak říkal táta. Letos je budu trhat pro sebe. Jenom pro sebe.

A jsem doma. Doma? Branka oprýskaná, tráva v mezerách mezi dlaždicemi, popadaná jablka, hnijící v přerostlém trávníku pod jabloní, kterou táta tak pečlivě ošetřoval. Exkrement na chodníku svědčí o ježkovi. Neodstěhoval se. To je dobře.

Zatopit v krbových kamnech? Ne. Nesmím se zdržovat, brzy bude tma. Aspoň okna na chvíli otevřu. Ale...je víc syrovo uvnitř, nebo venku? Myslím, že je to skoro stejné.

Á, mám tu náhradní boty! Trackingové. Teplo v nich sice nebude, ale bude to lepší než tu běhat a makat s pravou botou totálně promočenou. A hlavně: přistavit žebřík a trhat, trhat, trhat.

„Dobrý den, paní Josefino! Jak to, že letos tak pozdě? Už vám hodně jablíček popadalo. Asi jste neměla čas, já vím. Z okna jsem viděl, jak ten žebřík těžko vlečete. Pan manžel tentokrát nepřijel…“

„ Nepřijel. Já to zvládnu sama.“

„Bude pršet.. Možná zrovna lít. Podívejte se tam na to černé mračno.“

„ Hmmm.“

„Nebudete moct trhat.“

„To se uvidí.“

„Cóóó?“

Jablíčka jsou vlhká.

2

„Asi byste měli tady ten domeček prodat. Stejně sem jezdíte poslední dobou jen vy sama. Tráva přerůstá, višně padají, jablka padají, plot je rezavý… Já vím, manžel i vy máte náročné zaměstnání, syn studuje...Vždyť žijete v pěkné vile se zahradou a taky v pěkném kraji. A ta předzahrádka plná květin! Pamatujete si, jak manželka nevěřícně kroutila hlavou, když jste nám ukazovala fotky v mobilu? No, to je vaše věc. Tak, já už nebudu řečnit, ať se můžete plně soustředit na to trhání a nevysypete košík nebo nespadnete ze žebříku."

A jéjej! Na nos mi spadla kapka! A druhá! Prší!

Každý normální člověk by už uklízel žebřík, popadl koš a odebral se do příjemně vytopené místnosti v domě a pak už jen v křesle popíjel svařák nebo grog u vybraného pořadu v televizi. Ne tak já. Trhat se přece dá i v pláštěnce. Ještě že ji tady mám!

Stoupat po „šprušlích" v pláštěnce je horror! Když trhám jablka nad hlavou, teče mi do rukávů. Větvičky mi stahují kapuci, mám mokré vlasy. V týdnu má být v noci až minus devět….Já ta skvělá jablíčka musím otrhat dnes! Příští víkend by byla dobrá už jen do kompostu. Ještě že mne to šplhání na žebřík a pak dolů s těžkým košíkem a běháním po schodech do sklepa zahřívá natolik, že nepociťuji výrazný chlad. A naštěstí to, co padá, je jenom takový „zahradnický deštík", v němž se nerozpustím, jak říkal můj otužilý táta.

Konečně! Nad kopcem na západě se protrhala mračna a déšť pomalu ustává. Slunce! Jenomže se skoro dotýká lesa na obzoru. Až zapadne, co potom? Jablka – zvlášť tady nahoře – jsou velká a krásně vybarvená, bude jich škoda…

Okouzlující žlutooranžová obloha! Černé sametové stíny v zahradě...Nemůžu se tím kochat, musím kmitat rukama, nohama…

Rozsvítila se pouliční lampa před brankou. Její světlo skomírá už cestou, nedosahuje až sem.

Už vím, co udělám! V domácí dílničce je čelovka. Já si na ta jablíčka posvítím!

Vracím se do potemnělé zahrady s rozsvícenou čelovkou a zjišťuji, že v ostrém světle mezi větvemi opravdu vidím posledních pár jablíček ve vršku stromu.

Uf! Málem jsem si vrazila větvičku do oka! V dílničce jsou jakési plastové brýle. Ty mi ochrání oči. Honem pro ně!

Zjišťuji, že jsem už získala jakous takous zručnost v podkasávání si pláštěnky při vylézání a slézání po žebříku, svléknout ji však nemůžu, protože listí je mokré. Ale už se pohybuji jak ve zpomaleném filmu, cítím únavu, hroznou únavu, příšernou únavu.

Říkám si: Koncem zimy a na jaře už zřejmě nebudu mít na výběr ze tří druhů jablek. Budu už tady sama a budu si chodit do sklepa na tato šťavnatá jablka, kterým se ta z manželovy zahrady nevyrovnají. Bude si na ně chodit i Petr? Bude tu se mnou Petr? Ne, synáček tu se mnou bydlet nebude. Odjakživa miloval taťku. Zůstane tam s ním. Má tam svůj poměrně velký pokoj zařízený

podle svých zájmů a svého vkusu. Všechno je tam lepší. Ale za mnou bude jezdit. Bude jezdit. Určitě. Už něco tuší, vím to. Ta naše manželská krize se protahuje zbytečně. Tohle nefungující pouto je třeba rozetnout. Bude to dobré pro obě strany. Pro syna též. To napětí drásá nervy. Ve firmě si za mne snadno najdou náhradu.

A tady? Vždyť se nebojím ani manuální práce! Pro začátek vezmu cokoli. Navštívím své bývalé kamarádky a kamarády. Ti mi určitě poradí a třeba mě i někam nasměrují. Život rozvodem přece nekončí.

A Mirek to bude mít se mnou také lehčí, když mám kam jít. Ještě že jsem po tátově smrti „pamatovala na zadní kolečka“ a domku se zahradou se nezbavila jako zbytečné zátěže prodejem. I táta mne upozorňoval: „Mirek má svůj rodinný domek. Co kdyby snad...Víš, kolik je mezi našimi známými rozvodů. Abys měla kam jít i s Petrem, kdyby to třeba postihlo i tebe. Vrátila by ses do známého prostředí, mezi známé lidi. Bydlí se tu dobře, však víš. Neprodávej – teď už svůj – domeček.“

A hurá do sklepa s ručníky! Musím jablíčka vyndat ze staré plechové vany, kam jsem je předběžně opatrně ukládala, lehce vysušit ručníkem jejich povrch a ukládat je do regálů. Nebudou hnít ve velkém. Mám už s tím zkušenost. Už se mi stalo, že jsem takto vysušila jablka, která zapomněl Mirek v koši pod stromem a ona pak v noci zmokla. V řádně větraném sklepě vydržela docela dlouho. Vydrží tedy i tahle. Budu si na ně chodit jenom já? Možná i Petr. Bude brzo plnoletý. Musí si sám rozhodnout, kde bude jeho domov. Tam? Tady? Moc bych byla ráda, kdyby tady.

Měla bych si zatopit v krbových kamnech. Než ukončím ve sklepě to ukládání, ať mám v ložnici teplo.

To byla dřina! To byl den!

Budu usínat při růžovém světle solné lampy. Budu usínat doma. Doma!!!